

Arrest

**nr. 179 255 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Tirana op X.

Op 11 april 2016 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 12 april 2016 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst ingevolge inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 13 juli 2016 nam de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing tekent verzoeker geen beroep aan derwijze dat ze definitief is.

Op 13 juli 2016 nam de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: T.

voornaam: A.

geboortedatum': (...)

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volte toepassen[^], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.07.2016 gaat gepaard met-dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is helechter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opheffing van het inreisverbod, terug te keren naar België

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11. §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat;

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd van 12.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen. Ingevolge de aard van de feiten (feiten met betrekking tot de wetgeving inzake verdovende middelen) waarvan betrokkene wordt verdacht concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Betrokkene heeft een vriendin op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 Van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2 van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit; de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.*

Er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

De ouders van betrokkene hebben op 15.01.2001 namens het gezin een asielprocedure gestart. Op 16.01.2001 werd deze procedure afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel, het grondgebied te verlaten, beslissing dezelfde dag betekend,

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar; Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene werd van 12.04.2016 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen ,

Ingevolge de aard van de feiten (feiten met betrekking tot de wetgeving inzake verdovende middelen) waarvan betrokkene wordt verdacht en hun lucratief karakter concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Betrokkene heeft een vriendin op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Da in artikel 2, eerste lid, 2 van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.*

Er bestaat een risico op onderduiken; betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

De ouders van betrokkene hebben op 15.01.2001 namens het gezin een asielprocedure gestart. Op 16.01.2001 werd deze procedure afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten, beslissing dezelfde dag betekend.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al die elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel het volgende aan:

"NOPENS DE MIDDELEN GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN DE AFWEZIGHEID VAN TERMIJN (= WETTELIJKE GRONDSLAG VAN HET INREISVERBOD¹: SCHENDING VAN DE FORMELE (ONDERGESCHIKT! MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991 & ART. 62 VREEMDELINGENWET! IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERICHTING IUO. SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3. 3° VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN ART. 7. EERSTE LID. 3° VREEMDELINGENWET

6.

Aangezien het inreisverbod gesteund is op het bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van termijn, leidt een gegrond middel (gericht tegen het bevel) ipso facto tot de nietigverklaring van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod. — bijlage 13sexies)

7.

Het bevel (zonder termijn) is in essentie gesteund op art. 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten) en op art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet (voor de afwezigheid van termijn).

De Staatssecretaris overweegt hieromtrent op summiere en stereotiepe wijze: "wordt door de Staatssecretaris voor A-iel en Migratie of ^ijn gemachtigde, A, Oublie, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: (...)"

8.

De bestreden beslissing bevat m.a.w. enkel de overweging dat verzoeker wordt "geacht de openbare orde te kunnen schaden", terwijl de toepassingsvoorwaarden van art. 7, eerste lid, 3° enerzijds en artikel 74/14 §3, 3° verschillend zijn:

Voor de toepassing van art. 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet (waarop het bevel is gesteund) is het voldoende dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden

Voor de toepassing van art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet is het vereist dat de "onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid"

Het criterium voor de toepassing van art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet is derhalve strikter/strenger dan het criterium vervat in art. 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet: voor de toepassing van art. 74/14 § 3, 3° is het vereist dat de onderdaan van het derde land, in casu verzoeker, een gevaar is zowel voor de openbare orde als de nationale veiligheid.

Hoewel de noties "gevaar voor de openbare orde" en "gevaar voor de nationale veiligheid" niet gedefinieerd worden in de Vreemdelingenwet, kan wel eenvoudig worden ingezien dat het twee verschillende noties c.q. twee verschillende en van elkaar te onderscheiden concepten zijn, te meer daarn beide noties uitdrukkelijk en afzonderlijk worden vermeld in het betreffende artikel.

Uit de overweging dat iemand wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, kan niet ipso facto worden afgeleid dat deze persoon een gevaar voor de nationale veiligheid is.

Dat de notie "nationale veiligheid" restrictief dient geïnterpreteerd te worden, kan overigens worden afgeleid uit de jurisprudentie van het EHRM. Deze rechtspraak spreekt van "dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde" als er een aantasting is van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, of de aantasting van militaire belangen, die de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie bijv. arrest Tsakouridis. C-145/09. EU:C:2010:708. punt 44).

9.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en ook de beslissing houdende het opleggen van het inreisverbod overweegt evenwel enkel dat verzoeker kan worden geacht de openbare orde te schaden, doch doet op geen enkele wijze uitspraak nopens het gevaar dat verzoeker zou zijn voor onze nationale veiligheid.

De bestreden beslissing geeft niet aan dat verzoeker een gevaar voor onze nationale veiligheid is, laat staan dat dit gevaar zou worden geadstrueerd.

Opdat zou kunnen worden geconcludeerd dat verzoeker een gevaar voor onze nationale veiligheid is (= onvoorwaardelijke conclusie), dient minstens zekerheid te bestaan dat verzoeker schuldig is aan de hem ten laste gelegde feiten, hetgeen een veroordeling door de strafrechter veronderstelt.

De voorwaarde van art. 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet, nl. het gevaar voor de nationale veiligheid, vormt niet het voorwerp van enige invulling door de Staatssecretaris, meer, de bestreden beslissing stelt enkel dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doch stelt NIET dat verzoeker ook een gevaar voor de nationale veiligheid is.

Verzoeker werd nota bene in verdenking gesteld voor een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, hetgeen vooralsnog — hoewel bijzonder laakbaar- geen bedreiging vormt voor onze nationale veiligheid in de betekenis van de geciteerde rechtspraak van het EHRM.

Een schending van de formele dan wel (ondergeschikt) van van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet iuo. art. 74/11 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen."

2.2. De verwerende partij merkt terecht op:

"In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen laat verweerder gelden dat het inleidend verzoekschrift van de verzoekende partij uitsluitend gericht is tegen een inreisverbod (bijlage 13sexies). Zulks blijkt uitdrukkelijk uit de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (inzonderheid het beschikkend gedeelte), alsook uit de bij het verzoekschrift gevoegde bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat de kritiek van de verzoekende partij uitsluitend gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 13.07.2016, dat niet de in casu bestreden beslissing betreft, kan enkel vastgesteld worden dat het eerste middel van de verzoekende partij onontvankelijk is.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn immers niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Ondergeschikt laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar kritiek allerminst tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 13.07.2016 kan leiden, nu de kritiek enkel gericht is op de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt echter dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 13.07.2016 eveneens toepassing heeft gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, ter motivering van de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek.

De verzoekende partij betwist zulks nergens in haar inleidend verzoekschrift en voert ook nergens aan dat deze motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 13.07.2016 niet zou kunnen volstaan. De verzoekende partij beperkt zich uitsluitend tot het verweer dat geen gevaar voor de nationale veiligheid werd weerhouden.

Zelfs indien de kritiek van de verzoekende partij betreffende artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet terecht zou zijn (quod non), dient te worden vastgesteld dat de overige motieven het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.07.2016 voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft uitsluitend betrekking op een niet-determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot de nietigverklaring van de bedoelde beslissing (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, laat verweerder ten overvloede gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet wel degelijk vermocht om geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet een cumulatieve voorwaarde zou impliceren, waarbij enkel toepassing kan gemaakt worden indien zowel een gevaar voor de openbare orde, als een gevaar voor de nationale veiligheid zou zijn vastgesteld.

In zoverre voormelde begrippen niet in belangrijke mate overlappen, benadrukt verweerder dat onder meer uit de parlementaire voorbereiding van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever allerm minst de bedoeling heeft gehad om het gevaar voor de openbare orde en het gevaar voor de nationale veiligheid als cumulatieve voorwaarden in te schrijven:

"Er kan worden beslist door de minister of zijn gemachtigde om een kortere termijn op te leggen dan zeven dagen of zelfs geen enkele termijn, in de volgende gevallen: — Als er een risico op onderduiken bestaat, of;

- wanneer de vreemdeling de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

- indien de vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

- de vreemdeling niet binnen de toegekende termijn aan de eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

6/11

- indien zijn verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

- de vreemdeling meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, uitgezonderd indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. Ter vermijding van het risico op onderduiken tijdens de termijn die de vreemdeling werd toegekend om vrijwillig te vertrekken, kunnen de preventieve maatregelen voorzien in artikel 74/15, § 2, van de wet van 15 december 1980 worden genomen. Deze maatregelen zullen door de Koning worden bepaald bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit." (Parl. Hand. Kamer, DOC 53 1825/001, p. 26)

Gelet op het feit dat de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst kennelijk onredelijk besloten dat de verzoekende partij geacht moet worden een gevaar te betekenen voor de Belgische openbare orde, zodat terecht toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet in het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het loutere feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet bijkomend uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de verzoekende partij tevens een gevaar voor de nationale veiligheid impliceert, doet allerm minst afbreuk aan de gedegen motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 13.07.2016.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

Verweerder besluit dat het in casu bestreden inreisverbod niet steunt op artikel 74/14, § 3, 3°, maar op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht werd vastgesteld dat aan de verzoekende partij op 13.07.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

Terwijl artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de gegeven omstandigheden gehouden is een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen.

Zie ook:

"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen." (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Gelet op het feit dat door de verzoekende partij nergens betwist wordt dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders dan de bestreden beslissing af te geven.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De redenering van de verwerende partij dient gevolgd te worden. In casu blijkt niet uit het verzoekschrift dat de vordering is ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt overigens evenmin aan het verzoekschrift toegevoegd.

Op pagina 2 van het verzoekschrift stelt verzoeker duidelijk dat enkel het inreisverbod als bestreden beslissing dient te worden beschouwd. Op het laatste blad van het verzoekschrift maakt de verzoeker onder zijn opsomming van de stukken in "inventaris" enkel gewag van een bestreden beslissing zonder een meervoud te gebruiken. Bijgevolg kan enkel afgeleid worden dat de vordering tot nietigverklaring en schorsing gericht is tegen het inreisverbod als enige bestreden beslissing.

2.4. In de mate dat het middel dient geïnterpreteerd te worden als zijnde gericht tegen het inreisverbod dat nietig moet worden verklaard bij gebreke van een onwettig genomen bevel, had verzoeker beroep dienen aan te tekenen tegen dit bevel dat thans definitief is, daargelaten de terechte vaststelling van de verwerende partij dat dit bevel ook genomen is in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet, motief dat verzoeker onverlet laat.

2.5. Het middel is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel gericht tegen de bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, §3, 3° van de vreemdelingenwet juncto van artikel 7, eerste lid, 3° van de vrw, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. En van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 14.2 van het Internationaal verdrag inzake Burgerlijke en Politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-Verdrag).

Het middel luidt:

"2.2.2. SCHENDING VAN DE FORMELE (ONDERGESCHIKTE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991 & ART. 62 VREEMDELINGENWET¹ IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING IUO. SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3, 3° VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN ART. 7. EERSTE LID, 3° VREEMDELINGENWET IUO. ART. 6.2 EVRM IUO ART. 14.2 BUPO

10.

Zowel het inreisverbod "an sich" als de duur van het inreisverbod worden gesteund op de overweging dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor onze openbare orde.

Indien uw Raad per impossibile zou oordelen dat de Staatssecretaris kan volstaan met de overweging dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dient vastgesteld dat de motivering in de bestreden beslissing terzake het "gevaar voor de openbare orde" niet afdoende is.

11.

De conclusie terzake het gevaar voor de openbare orde is enkel gesteund op het bestaan van een aanhoudingsmandaat.

Deze motivering kan niet als pertinent worden beschouwd.

(i) Geen rekening gehouden met inhoud beschikking raadkamer dd. 12 juli 2016

12.

De bestreden beslissing verwijst enkel naar het bestaan van het aanhoudingsmandaat om verzoeker als een gevaar voor onze openbare orde te libelleren, doch gaat flagrant voorbij aan de beschikking van de raadkamer te Mechelen. (stuk 2)

*De voorzitter van de Raadkamer oordeelt uitdrukkelijk: "overwegende dat de openbare veiligheid niet langer de handhaving van de voorlopige hechtenis vereist
De beschikking van de raadkamer en de daarin opgelegde voorwaarden werden/ worden door de betreffende attaché evenwel flagrant genegeerd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, en derhalve ook bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde.*

De attaché is niet ernstig waar hij in de bestreden beslissing enkel naar het bestaan van een aanhoudingsmandaat verwijst, zonder daarbij acht te slaan op de inhoud van de beslissing van de raadkamer.

De attaché is niet ernstig waar hij in de bestreden beslissing enkel naar het bestaan van een aanhoudingsmandaat verwijst, zonder daarbij acht te slaan op de beslissing van de raadkamer van Mechelen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet iuo. De materiele motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht kan derhalve worden aangenomen.

Art. 74/ 11 § 1 Vreemdelingenwet legt immers de verplichting op om rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van de zaak bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De beschikking van de raadkamer — welke uitdrukkelijk stelt dat de openbare orde niet langer de handhaving van de hechtenis vereist - is uiteraard te beschouwen als zulke specifieke omstandigheid waarmee rekening dient te worden gehouden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de overwegingen van uw Raad in haar arrest dd. 4 augustus U. (192 384/ II):

"Hoewel de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris bij de beoordeling of de verzoeker door zijn gedrag geacht mrdt de openbare orde te kunnen schaden, niet gebonden is door het oordeel van de raadkamer daaromtrent, lijkt dit op het eerste geacht wel een element waarmee hij bij zijn beoordeling diende rekening te houden."

Door op geen enkele wijze rekening te houden met de beschikking van de raadkamer en de daarin opgelegde voorwaarden, schendt de Staatssecretaris art. 74/11 Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsplicht (art. 62 Vreemdelingenwet en artt. 1-3 Wet 29 juli 1991)

(ii) Nopens de strijdigheid van de motivering met art. 6.2 EVRM en art. 14.2 BUPO

13.

Het is volstrekt onduidelijk of de Staatssecretaris wel kennis heeft genomen van de precieze feitelijkeheden uit het strafdossier. Behoudens vergissing bevat het dossier immers geen kopie van het strafdossier en zelfs niet van het aanhoudingsmandaat, zodat kan worden aangenomen dat de Staatssecretaris geen kennis heeft van de inhoud van het strafdossier.

Eenvoudige lezing van het strafdossier leert dat verzoeker niet als dader/ medeplichtige kan worden beschouwd, en dat hij enkel wegens een samenloop van omstandigheden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst.

Op de nog te fixeren zitting van de (correctionale afdeling van de) rechtbank van eerste aanleg, zal derhalve de vrijspraak worden gevraagd voor alle tenlasteleggingen.

Het komt niet aan de Staatssecretaris toe om, alvorens de strafrechter uitspraak heeft gedaan, deze feiten als bewezen te beschouwen, zonder kennisname en inhoudelijke beoordeling van het dossier; waar de Staatssecretaris de feiten thans reeds als bewezen beschouwt, is de motivering van de bestreden beslissing manifest strijdig met het algemeen rechtbeginsel van het vermoeden van onschuld zoals geconsacreerd in volgende artikelen:

Art. 6.2. EVRM:

2. Eenieder; die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt

Art. 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten:

2. Een ieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden, totdat zijn schuld volgens de wet is bewezen.

(iii) Nopens de voorbarigheid van de conclusie van de Staatssecretaris

14.

De redenering van de Staatssecretaris omvat in essentie de stelling dat uit het louter gegeven dat verzoeker eerder onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst kan worden afgeleid dat hij ook in de toekomst de openbare orde zal schaden.

Hoewel verzoeker nog niet werd veroordeeld en de feiten en zijn schuld aldus nog niet bewezen zijn, overweegt de Staatssecretaris dat verzoeker een gevaar voor onze openbare orde/ veiligheid oplevert.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat het libelleren van verzoeker als een gevaar voor de openbare orde een zware betichting is en dat deze conclusie derhalve niet lichtzinnig kan worden geformuleerd (!).

De enkele verwijzing naar het bestaan van een aanhoudingsmandaat vormt geen afdoende motivering om een gevaar voor de openbare te weerhouden in hoofde van verzoeker:

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van een aanhoudingsmandaat aan een gevaar voor de openbare orde.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep.

Ten exemplatieve titel kan worden verwezen naar de beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag: zowel de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het "terugkeerbesluit"1 als de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing gesteund is, zijn gelijkaardig als deze welke voorliggen in huidige zaak.

Art. 74/14 § 3 Vreemdelingenwet is immers de omzetting van art. 7, vierde lid van de Richtlijnen 2008/115/ EG van 16 december 2008 waarover het betreffende vonnis standpunt inneemt.

Verzoeker citeert de relevante overwegingen uit de beslissingen:

2.2

De rechtbank overweegt: als volg.: De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf ponder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen.

Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser ponder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de %in van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4.

De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.

5.

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker %ich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest. is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Het louter bestaan van een aanhoudingsmandaat (dat inmiddels tot twee maal toe werd opgeheven) zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten is op zich geen indicatie voor de verwachting dat verzoeker zich opnieuw aan strafbare feiten schuldig zou maken of een gevaar zouden vormen voor onze openbare orde; behoudens het bestaan van een (opgeheven) aanhoudingsmandaat bevat het dossier geen enkele informatie nopens verzoeker, noch nopens diens strafrechtelijk verleden, noch nopens diens persoonlijke, professionele of familiale situatie.

De hogergeciteerde Nederlandse rechtspraak verdient navolging :

Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf ponder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser %ich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser ponder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de %in van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

De impliciete stellingname dat een eerder aanhoudingsmandaat een risico op een nieuwe schending van de openbare orde impliceert, houdt in dat elke persoon die ooit onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst - zonder ooit veroordeeld te zijn- ipso facto (louter omwille het eerdere aanhoudingsmandaat) als een blijvend gevaar voor de openbare orde kunnen worden beschouwd, en dus als gebeurlijke recidivist dient te worden beschouwd.

Voor zulke redenering bestaat geen redelijke grondslag zodat de motivering van de bestreden beslissing (welke immers zulke redenering inhoudt) als gebrekkig dient te worden beschouwd.

De attaché is niet ernstig waar hij in de bestreden beslissing enkel naar het bestaan van een aanhoudingsmandaat verwijst, zonder daarbij acht te slaan op beoordeling van het gevaar voor de openbare orde door de raadkamer.

Een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet iuo. De materiele motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht kan derhalve worden aangenomen.

Art. 74/ 11 § 1 Vreemdelingenwet legt immers de verplichting op om rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van de zaak bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De beschikking van de raadkamer (met een uitdrukkelijke beoordeling van het gevaar voor de openbare orde) is uiteraard te beschouwen als zulke specifieke omstandigheid waarmee rekening dient te worden gehouden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de overwegingen van uw Raad in haar arrest dd. 4 augustus 11.:

Hoewel de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris bij de beoordeling of de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, niet gebonden is door het oordeel van de raadkamer daaromtrent, lijkt dit op het eerste geacht wel een element waarmee hij bij zijn beoordeling diende rekening te houden."

Door op geen enkele wijze rekening te houden met de beschikking van de raadkamer en de daarin opgelegde voorwaarden, schendt de Staatssecretaris art. 74/11 Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsplicht (art. 62 Vreemdelingenwet en artt. 1-3 Wet 29 juli 1991)"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 74/11, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker werd aangehouden ingevolge inbreuken op de drugswetgeving, dit sedert 12 april 2016 tot het nemen van de bestreden beslissing. Vervolgens wordt een afweging gemaakt tussen verzoekers familieleven en de schending van de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt vooreerst onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/11, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu wordt toepassing gemaakt van het tweede lid van dit artikel en wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd, omwille van twee redenen: enerzijds omdat geen enkele termijn van vrijwillig vertrek is toegestaan en anderzijds omdat verzoeker een gevaar kan betekenen voor de openbare orde. Het eerste motief laat verzoeker onverlet en er dient verwezen te worden naar de uiteenzetting onder punt 2. De verwerende partij oordeelt dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privé- en familieleven belangen die hij kan doen gelden. De verwerende partij merkt terecht op in haar nota dat verzoeker ook het motief dat stelt dat er een risico op onderduiken bestaat ongemoeid laat. Deze volstaan al op zich om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker betwist het motief dat stelt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, motief dat ook werd gebruikt voor het bepalen van de duur van het inreisverbod. Hij bekritiseert de bestreden beslissing enkel te steunen op een aanhoudingsmandaat en geen rekening te houden met de inhoud van de beschikking van de raadkamer van de correctionele rechtbank van 12 juli 2016.

Vooreerst wordt er samen met de verwerende partij vastgesteld dat de beschikking van de raadkamer de verwerende partij niet gekend was voor het nemen van de bestreden beslissing, derwijze dat de verwerende partij niet kan verweten worden hiermee geen rekening te houden.

Uit het administratief dossier blijkt wel dat de verwerende partij in kennis werd gesteld van de aanhouding van de verzoeker dit sedert 12 april 2016 en dat verzoeker slechts in vrijheid werd gesteld na betaling van een borgstelling op 13 juli 2016. Dit betekent dat verzoeker verschillende maanden werd aangehouden wegens inbreuken op de drugwetgeving. Het Belgisch rechtssysteem laat slechts een aanhouding toe voor inbreuken op de strafwetgeving indien er ernstige aanwijzingen zijn dat deze zijn gepleegd en indien het om ernstige feiten gaat. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat feiten wegens een drugsdelict niet kunnen worden beschouwd als een ernstig gevaar voor de openbare orde. De bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit valt onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*).

In casu kon de verwerende partij dan ook op kennelijk redelijke wijze oordelen dat door de aard van verdenking, inbreuken op de drugwetgeving, verzoeker een gevaar kan betekenen voor de openbare orde. Verzoeker tracht deze stelling te ontcrachten door te verwijzen naar de voormelde beschikking van de raadkamer, die hij als stuk toevoegt aan het verzoekschrift. Zij legt slechts een deelse kopie voor zodat uit de beperkte lezing van het stuk, de Raad geenszins kan afleiden dat de raadkamer oordeelt dat verzoeker geen gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt enkel gesteld dat de hechtenis niet langer vereist is voor de openbare veiligheid en niet dat verzoeker geen gevaar vormt. Overigens worden er ook voorwaarden opgelegd aan de voorlopige invrijheidstelling. Verzoeker weerlegt derhalve geenszins het motief dat stelt dat hij een gevaar voor de openbare orde kan betekenen. Er wordt ten overvloede nog op gewezen dat inbreuken op de drugwetgeving een ernstig gevaar zijn voor de maatschappij. Het gegeven dat verzoeker verschillende maanden werd aangehouden brengt nog niet mee dat diens schuld ontegensprekelijk vaststaat maar betekent wel dat er ernstige aanwijzingen voorhanden waren, aanwijzingen die verzoeker kan weerleggen wat hij in casu niet doet. Een louter ontkennen zonder meer kan het bestaan van ernstige aanwijzingen niet weerleggen, te meer in casu de voorlopige invrijheidstelling gepaard gaan met het opleggen van bijkomende voorwaarden, die door verzoeker werden aanvaard. Voor het overige dient de verwerende partij geen kennis te nemen van het strafdossier en van het aanhoudingsmandaat dat overigens meestal niet toegankelijk is voor de verwerende partij. Verzoeker toont geenszins aan dat de conclusie van de verwerende partij voorbarig is. Er weze ook opgemerkt dat de bestreden beslissing zich voorzichtig heeft uitgedrukt door te wijzen op het gegeven dat verzoeker een gevaar kan betekenen en door te wijzen op de verschillende maanden van de aanhouding. De verwerende partij heeft geen toepassing gemaakt van het laatste lid van het hierboven geciteerde §1 van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verder gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing wijst op het risico op onderduiken. Dit motief laat hij ongemoeid.

In de mate dat verzoeker meent de schending te kunnen aanvoeren van artikel 6 EVRM en van artikel 14 van het Bupo-Verdrag nu nog geen strafrechtelijke veroordeling is uitgesproken, beroept verzoeker zich op artikel 6 EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld (art. 6.2 EVRM). Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Hetzelfde geldt voor artikel 14 van het BUPO-Verdrag. Dit onderdeel is onontvankelijk (RvS, Beschikking niet toelaatbaar, 11 018, 14 januari 2015).

De verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat de openbare orde restrictief zou moeten worden geïnterpreteerd en de verwijzing naar een beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag is in casu niet dienstig nu de bestreden beslissing niet is genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, vijfde lid, noch in toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet is niet dienstig nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft aangevochten. Er kan verwezen worden naar het gezegde onder punt 2. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar verzoeker de bestreden beslissing nog bekritiseert omdat geen rekening zou zijn gehouden met specifieke omstandigheden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, waaronder in concreto de beschikking van de raadkamer, was deze beschikking de verwerende partij niet gekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en blijkt uit het voorgaande dat deze evenmin nieuwe gegevens aan het licht brengt, van aard dat deze de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen. Nergens blijkt uit de beschikking dat de raadkamer meent dat er geen ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van verzoeker zouden bestaan. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij op de hoogte was van de datum van de voorlopige invrijheidstelling, van de aard van de verdenking van de misdrijven en van het koppelen van voorwaarden aan de invrijheidstelling.

Voor het overige laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet geschonden acht en te betrekken op de bestreden beslissing zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

Geconcludeerd wordt dat verzoeker met het voorgaande niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN